

Arrest

nr. 98 705 van 12 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 28 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Russische staatsburger van Tsjetsjeense origine, bent afkomstig van Grozny. Op 14 juni 2004 werd uw oudste zoon K. aangehouden. Sinds die dag is uw zoon K. vermist. De volgende dag werd uw zoon R. meegenomen. Hij werd 5 dagen later vrijgekocht en aan een halte vrijgelaten. U stuurde na deze gebeurtenis uw twee zonen R. en K. weg uit de Russische Federatie. Na het vertrek van uw zonen werden u en uw man nog vaak lastig gevallen door militairen. U gaf aan dat uw man het bij deze arrestaties zwaar te verduren kreeg. In december 2010 ontving u geld van uw zonen uit België. Zij stuurde u voor een tweede maal geld op. U kreeg dit geld omdat u op dat moment in het ziekenhuis verbleef en u medicijnen moest kopen. Twee weken later, eind december 2010 vielen militairen jullie

woning binnen. Ze zochten uw zoon M., die op dat moment op zijn werk was. Uw echtgenoot was de enige die op dat moment thuis was. Uw zoon M. werd gezocht omdat hij verdacht werd rebellen te steunen met het geld dat u had ontvangen. Uw echtgenoot werd meegenomen en uw woning werd bij hun vertrek in brand gestoken. De burens hebben de brand geblust. Uw schoonzus, K. probeerde u te bereiken maar lukte daar niet in. Zij belde daarom uw zus S. op. Ook uw zoon M. telefoneerde zij en liet hem weten dat hij niet naar huis mocht gaan, maar dat hij naar uw zus Shumist moest gaan, wat uw zoon ook deed. Twee dagen later ging u naar uw zus en zag u uw zoon voor het eerst na deze inval. Een week na de inval kochten de broers van uw man hem vrij. Begin januari 2011 stuurde u uw zoon M. naar zijn broers in België. Na het vertrek van M. werden u en uw man meerdere malen opgepakt door militairen. U werd telkens ondervraagd over uw zonen. U kreeg van de militairen te horen dat uw zonen in het bos bij de rebellen verbleven en dat ze zich moesten aanbieden. Op 17 juni 2012 werden u en uw man opnieuw opgepakt en meegenomen. U werd gedurende twee dagen vastgehouden en derde dag kwam u vrij. Uw man had tegen u gezegd dat u bij uw vrijlating het land onmiddellijk moest verlaten en ook uw twee schoonbroers gaven dit aan. Uw schoonbroers zeiden u dat ze hun best gingen doen en proberen uw man vrij te kopen, maar dit lukte niet. U verliet Grozny op 28 juni 2012 en op 2 juli 2012 kwam u in België toe, waar u dezelfde dag asiel aanvraag bij de Belgische autoriteiten. Na uw aankomst in België verneemt u geen nieuws meer over uw man die nog steeds vastgehouden zit. Ter staving van uw asielschik legde u uw Russisch binnenlands paspoort voor.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaarde dat uw drie zonen de Russische Federatie zijn ontvlucht en naar België zijn gekomen na problemen te hebben ondervonden met de autoriteiten (CGVS p. 5, 11). Wat betreft uw zonen K. R. (OV 5.656.820) en K. K. (OV 5.656.804) dient opgemerkt te worden dat zij erkend werden als vluchteling door de Belgische asielinstanties respectievelijk op 28 april 2006 en 1 december 2009. Beide zonen werden erkend op basis van hun individuele problemen en op basis van de toenmalige situatie. In het asielsdossier van uw zoon K. M. (OV 6.753.230) nam het Commissariaat-generaal op 3 oktober 2011 een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus gezien er geen geloof kon worden gehecht aan zijn asielschik. Deze weigeringsbeslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met het arrest van 31 januari 2012. Aangezien uw asielschik zowel in tijd als wat feiten betreft verbonden is met de problemen die uw zoon M. had aangehaald tijdens zijn asielsprocedure, wordt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven reeds ondermijnd.

U verklaarde uw land van herkomst ontvlucht te zijn na problemen te hebben ondervonden met militairen sinds 2004. Op 17 juni 2012 werden u en uw echtgenoot opgepakt door militairen die u ondervroegen over uw zonen (CGVS p.16).

Er moet echter worden opgemerkt dat u uw asielschik om onderstaande redenen niet aannemelijk heeft weten te maken.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat na gehoor en grondige analyse uw verklaringen tegenstrijdigheden bevatten betreffende het aantal arrestaties dat u had meegemaakt. U verklaarde tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal dat u in totaal 8, 9, 11 keer werd gearresteerd (CGVS T. 24/10/2012 p. 11). U verduidelijkte dit door er op te wijzen dat u 4 of 5 keer in de zomerperiode van 2011 werd meegenomen en dat u op 17 juni 2012 een laatste keer werd meegenomen. Uit uw verklaringen blijkt ook dat slechts één maal werd meegenomen in 2012. (CGVS T. 24/10/2012 p. 11, 12). Verder op tijdens het gehoor wijzigde u uw verklaringen en beweerde u dat u na

het vertrek van uw zoon M., dat u situeert in januari 2011, 20 keer werd opgepakt waarvan 16 à 17 aanhoudingen plaatsvonden in 2011, en 4 in 2012 (CGVS T. 24/10/2012 p. 13, 14, 15). U werd gewezen op uw tegenstrijdige verklaringen en u legde uit dat u met 4, 5 keren de arrestaties in de maanden juli en augustus 2011 bedoelde en dat er bepaalde maanden waren waarop niemand bij u binnenviel, maar dat ze tijdens andere maanden tot 3 maal per week waren binnengevallen (CGVS T. 24/10/2012 p. 13). Deze uitleg is echter niet afdoende want niet terzake. Het aantal malen dat ze soms per week bij u binnenvielen verklaart niet waarom uw verklaringen over het totaal aantal aanhoudingen en het aantal aanhoudingen in 2012 tegenstrijdig zijn. Gezien het zwaarwichtige vervolgingsfeiten zijn, is het redelijk te verwachten dat u betreffende het totaal aantal arrestaties en de situering er van, coherente verklaring kan afleggen.

Vervolgens moet opgemerkt worden dat uw onderlinge verklaringen betreffende de duur van uw arrestatie en deze van uw echtgenoot tegenstrijdig zijn. U verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat de autoriteiten uw man tijdens arrestaties die jullie na het vertrek van uw zoon M. hadden meegemaakt, langer vasthielden dan u (Vragenlijst CGVS Tueta 3.5). Echter tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal beweerde u dat u bij de arrestaties nadat uw zoon M. was vertrokken steeds samen werd opgepakt en ook steeds samen werd vrijgelaten, op de laatste arrestatie op 17 juni 2012 na (CGVS T. 24/10/2012 p. 15). U werd gewezen op deze verschillende versie en u ontkende dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken had gezegd dat uw man langer werd vastgehouden. U gaf aan dat ze u misschien niet goed hadden begrepen (CGVS T. 24/10/2012 p. 15). Het ontkennen van uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken weerlegt de vastgestelde tegenstrijdigheid niet, aldus blijft deze behouden.

Bovendien moet vastgesteld worden dat uw onderlinge verklaringen over de inval waarbij ze uw zoon M. zochten en uw woning in brand staken, veelvuldige tegenstrijdigheden bevatten en ook tegenstrijdigheden met de verklaringen die uw zoon M. over deze gebeurtenis gaf. U verklaarde dat eind december 2010, een paar dagen voor het nieuwe jaar militairen langskwamen op uw adres. Ze zochten uw zoon M. omdat ze hem ervan verdachten financieel rebellen te steunen. M. was geld gaan afhalen, 6000 roebel dat uw zonen u twee weken voor de inval vanuit België hadden opgestuurd om medicijnen te kopen. Tijdens de inval was u in het ziekenhuis en uw zoon op zijn werk. Uw man was de enige die thuis was. Uw man werd meegenomen en vastgehouden gedurende 4 à 5 dagen, een kleine week. Bij hun vertrek staken de militairen uw woning in brand en de burens hadden deze brand geblust. Uw schoonzus, zus van uw man, had u proberen te contacteren maar was daarin niet gelukt en belde bijgevolg uw zus S. op. Uw schoonzus had ook uw zoon opgebeld en hem gezegd naar zijn tante S. te gaan (CGVS T. 24/10/2012 p. 6, 7, 8, 20, 21). Echter tijdens uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken had u verklaard dat uw burens u telefonisch hadden verwittigd dat militairen waren binnengevallen in uw woning op zoek naar M. U had nadien zelf uw zoon gebeld om hem naar uw zus te sturen (Vragenlijst CGVS T. 3.5). Gewezen op deze tegenstrijdigheden reageerde u door uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken te ontkennen (CGVS T. 24/10/2012 p. 22). Het ontkennen van uw verklaringen tijdens uw eerste gehoor weerlegt de vastgestelde tegenstrijdigheden niet.

Verder moet vastgesteld worden dat uw zoon M. tijdens zijn gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaarde dat op 28 november 2010 kadyrovtsi jullie woning binnenvielen opzoek naar hem, omdat ze hem verdachten rebellen financieel te steunen. Hij was zeer zeker van deze datum gezien hij deze datum nog eens had nagevraagd na zijn eerste gehoor (CGVS M. 27/04/2011 p.2, 3). U reageerde toen u dit vernam door te zeggen dat uw zoon zich had vergist en dat het zeker in december was (CGVS T. 24/10/2012 p. 22). Deze uitleg is niet afdoende gezien uw zoon aangaf dat hij u bij een telefoongesprek dit concreet had gevraagd (CGVS M. 27/04/2011 p.2, 3). M. gaf tevens tijdens zijn gehoor aan dat zijn vader werd meegenomen en dat hij twee weken werd vastgehouden (CGVS M. 27/04/2011 p.7). U antwoordde toen u hierop werd gewezen dat u uw zoon ongeveer na een maand had ingelicht dat zijn vader was meegenomen (CGVS T. 24/10/2012 p. 23). Deze uitleg weerlegt de vastgestelde tegenstrijdigheid niet. Dezelfde avond was zijn moeder langs geweest om hem alles uit te leggen (CGVS M. 27/04/2011 p.4).

Gezien deze veelvuldige incoherenties en tegenstrijdigheden betrekking hebben op essentiële elementen van uw asielrelaas kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas.

Bovendien moet opgemerkt worden dat u onaannemelijk weinig informatie heeft over welke stappen er werden ondernomen om meer informatie te verkrijgen over uw echtgenoot die volgens uw verklaringen nog steeds werd vastgehouden. U verklaarde dat u geen nieuws had over uw echtgenoot. U wist niet welke stappen uw schoonbroers hadden ondernomen om meer informatie over uw man te verkrijgen. U had twee of drie keren telefonisch contact opgenomen, maar ze hadden u geen informatie willen vertellen. U wist evenmin of iemand van uw (schoon)familie naar het gebouw waar jullie werden vastgehouden was geweest om meer informatie te vernemen. U beweerde dat u wel meer informatie wou vernemen over welke stappen uw schoonbroers hadden ondernomen, maar u was bang. U wilde niet dat zij in de problemen zouden komen (CGVS T. 24/10/2012 p. 4, 19). Van een persoon die

haar land van herkomst heeft verlaten omdat zij samen met haar man werd opgepakt en vastgehouden, is het redelijk te verwachten dat zij zorgt dat ze op de hoogte blijft van wat haar schoonbroer hadden ondernomen om informatie over haar man te vernemen. Opgemerkt moet worden dat uw gebrek aan interesse in welke stappen uw familie had ondernomen om informatie over uw man te bekomen, verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnt.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus kan in hoofde van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Gezien de veelvuldige incoherenties en tegenstrijdigheden in uw onderlinge verklaringen en in de verklaringen van uw zoon M., gezien uw gebrek aan interesse in welke stappen er betreffende uw man reeds werden ondernomen, kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas. Bijgevolg kan in hoofde van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals vervat in de bepalingen over subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten ter staving van jullie asielrelaas kunnen de hierboven gestelde conclusies niet wijzigen. Uw binnenlands paspoort bevat persoonsgegevens die niet worden betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. De Raad wijst erop dat waar de verzoekende partij een vordering tot schorsing wenst in te stellen, artikel 39/2 §1 *juncto* 39/70 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen stelt dat tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen mogen worden uitgevoerd. Het hoger beroep voor de Raad die zetelt in volle rechtsmacht is bijgevolg van rechtswege schorsend voor de duur van het beroep.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste en tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht en het verbod van willekeur als beginsel van behoorlijk bestuur.

De Raad wijst op het devolutieve karakter van het beroep. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Gedr. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratoire opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Als feitenrechter, die een nieuwe beoordeling ten gronde maakt, hoeft de Raad niet op ieder argument van de verzoekende partij in te gaan voor zover uit het arrest de pertinente motieven blijken waarop zijn uitspraak is gesteund (RvS 4 april 2011, nr. 212.391).

De Raad kan de bestreden beslissing vernietigen indien er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad meent dat dit *in casu* niet het geval is.

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De verzoekende partij brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De verzoekende partij meent in de eerste plaats op algemene wijze dat een aantal van de tegenstellingen te wijten zijn aan de gebrekkige vertaling door de tolk tijdens het gehoor. Indien het niet

het geval is, meent ze dat deze tegenstellingen niet van dien aard zijn dat ze het asielrelaas van verzoekster op essentiële wijze ondergraven. Ze voert aan dat het feit dat verzoekster een completer verhaal gevoerd heeft op het commissariaat-generaal, niet inhoudt dat er een tegenstelling is met het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Daarnaast zou er volgens de verzoekende partij geen feitenvinding plaatsgevonden hebben, in die zin dat de bestreden beslissing zich zou beperken tot een stereotiepe argumentatie, die stelt dat er zich tegenstrijdigheden voor hebben gedaan, terwijl deze te wijten zouden zijn aan een eenzijdige en al te gekleurde interpretatie.

Hierna betwist de verzoekende partij de vaststellingen van de bestreden beslissing inzake de tegenstrijdigheden met betrekking tot het aantal arrestaties. Verzoekster heeft aanvankelijk tijdens het gehoor gesteld dat zij een tiental keer gearresteerd werd, maar paste haar verklaring aan gedurende het gehoor tot een twintigtal arrestaties. Verzoekster zou terwijl zij haar relaas deed, beseft hebben dat het heel wat meer arrestaties waren. Verzoekster corrigeerde zichzelf enkel, zodat volgens de verzoekende partij niet kan ingezien worden op welke wijze dit element een tegenstrijdigheid uitmaakt.

Vervolgens houdt de verzoekende partij vol dat verzoekster zowel op het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken als tijdens het gehoor op het commissariaat-generaal verklaarde dat zowel haar eigen arrestaties als die van haar man dezelfde duur kenden, met uitzondering van de laatste arrestatie waarbij haar man blijvend werd vastgehouden. De verzoekende partij stelt dat de fout in de Vragenlijst ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet aan verzoekster kan worden tegengeworpen, maar te wijten is aan de taalkennis van de tolk die dergelijke nuances niet vertaalde, waardoor enkel de grote lijnen werden vertaald.

Evenmin gaat de verzoekende partij akkoord met de vaststelling van de bestreden beslissing inzake de overige tegenstellingen. Ook deze tegenstellingen of tegenstrijdigheden zouden te wijten zijn aan de slechte vertaling door de tolk. Voorts uit de verzoekende partij kritiek op de standaardargumentatie die gehanteerd werd om de aanvragen van personen uit Tsjetsjenië te vergelijken met de houding van een "model-vluchteling". De bestreden beslissing meent onterecht dat de verklaringen van verzoekster vaag zijn en stelt dat er in het land van herkomst andere gebruiken gelden, en ook andere omstandigheden zijn, die maken dat elke vluchteling niet zomaar vergeleken kan worden met een model-vluchteling. Zij meent ook dat het niet opgaat om enerzijds te erkennen dat er folteringen, verdwijningen etc. gebeuren, maar dat de commissaris-generaal niet onderzoekt en enkel het relaas van verzoekster vergelijkt met dat van een "model-vluchteling". De kandidaat-vluchteling mag van de commissaris-generaal verwachten dat zij niet op een vage en algemene wijze motiveert. Verzoekende partij meent derhalve dat dit een gebrek aan zorgvuldigheid uitmaakt.

Met betrekking tot het gebrek aan interesse dat de bestreden beslissing verzoekster verwijt, meent de verzoekende partij dat er in Tsjetsjenië zo weinig mogelijk vragen worden gesteld, omdat men zich op die manier verdacht maakt en men niemand kan vertrouwen. Haar eigen veiligheid was de eerste prioriteit van verzoekster. Volgens de verzoekende partij is er sprake van een cultuur van verklidders. Verzoekster zou ook niet van alles op de hoogte kunnen zijn, mede door de omstandigheden en zij zou, net als haar echtgenoot telkens een plausibele uitleg gegeven hebben.

Ook stelt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met de trauma's van verzoekster.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich in het verzoekschrift vooral beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen en het ontkennen van de motieven van de bestreden beslissing. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan de verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Daar waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing herhaalt en ontkent kan de Raad afleiden dat zij het niet eens is met de bestreden beslissing, maar dit is geen weerlegging van deze motieven en ook geen dienstig verweer.

Daar waar verzoekster stelt dat zij net als haar echtgenoot telkens een plausibele uitleg gegeven hebben merkt de Raad op dat de echtgenoot van verzoekster niet gehoord werd door de commissaris-generaal.

De Raad meent voorts dat de niet aannemelijkheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het

Commissariaat-generaal moet niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS, nr. 165.484 van 4 december 2006). Waar de verzoekende partij duidt op de onderzoeksplicht betekent dit derhalve niet dat de commissaris-generaal enig bewijs zou moeten leveren van onwaarheden.

Met betrekking tot het gebrek aan informatie en interesse voor de situatie van de man van verzoekster, schaart de Raad zich achter de pertinente vaststelling van de bestreden beslissing: *“Bovendien moet opgemerkt worden dat u onaannemelijk weinig informatie heeft over welke stappen er werden ondernomen om meer informatie te verkrijgen over uw echtgenoot die volgens uw verklaringen nog steeds werd vastgehouden. U verklaarde dat u geen nieuws had over uw echtgenoot. U wist niet welke stappen uw schoonbroers hadden ondernomen om meer informatie over uw man te verkrijgen. U had twee of drie keren telefonisch contact opgenomen, maar ze hadden u geen informatie willen vertellen. U wist evenmin of iemand van uw (schoon)familie naar het gebouw waar jullie werden vastgehouden was geweest om meer informatie te vernemen. U beweerde dat u wel meer informatie wou vernemen over welke stappen uw schoonbroers hadden ondernomen, maar u was bang. U wilde niet dat zij in de problemen zouden komen (CGVS T. 24/10/2012 p. 4, 19). Van een persoon die haar land van herkomst heeft verlaten omdat zij samen met haar man werd opgepakt en vastgehouden, is het redelijk te verwachten dat zij zorgt dat ze op de hoogte blijft van wat haar schoonbroer hadden ondernomen om informatie over haar man te vernemen. Opgemerkt moet worden dat uw gebrek aan interesse in welke stappen uw familie had ondernomen om informatie over uw man te bekomen, verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnt.”*

De verzoekende partij slaagt er niet in om deze vaststelling *in concreto* te weerleggen door aan te halen dat er een ‘cultuur van verklikkers’ heerst in haar land van herkomst.

Waar de verzoekende partij traumatische ervaringen aanhaalt als verklaring voor de tegenstrijdige en vage verklaringen, stelt de Raad vast dat verzoekster geen medisch attest neerlegde, noch uit het gehoorverslag blijkt dat zij hierdoor problemen ervoer tijdens het gehoor op het commissariaat-generaal.

De Raad is van oordeel dat tegenstrijdige verklaringen, die de kern van het asielrelaas raken, een aanwijzing zijn voor het gebrek aan aannemelijkheid van het asielrelaas. Wat een verschil in precieze data betreft meent de Raad echter dat hierbij voorzichtigheid geboden is. In beginsel kan verwacht worden dat de asielzoeker op de hoogte is van de chronologie van de aangehaalde feiten zonder dat verwacht kan worden dat hij of zij alle gebeurtenissen precies in de tijd kan situeren.

De Vragenlijst ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft niet tot doel een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven met betrekking tot het asielrelaas van de verzoekende partij en is een summier samenvatting ervan. Het is dan ook aangewezen voorzichtig te zijn bij de vergelijking tussen deze summier samenvatting en het uitvoerige gehoor bij het Commissariaat-generaal.

De Raad meent derhalve dat de duur en het aantal arrestaties, overvloedige motieven zijn, die echter geen afbreuk doen aan de overige elementen die doen besluiten tot de niet-aannemelijkheid van het asielrelaas.

De Raad beschouwt wel als een flagrante tegenstrijdigheid dat verzoekster en haar zoon verschillende verklaringen afleggen betreffende de datum waarop de militairen binnen zouden gevallen zijn in hun huis, en dit terwijl verzoekster telefonisch aan haar zoon deze datum bevestigde, met name 28 november (gehoorverslag M. 27 april 2011, p. 2-3), terwijl zij in haar eigen gehoor aangaf dat het incident enkele dagen voor nieuwjaar plaatsvond (gehoorverslag T. 24 oktober 2012, p. 6, 8, 15). Daarnaast zijn ook de verschillende verklaringen betreffende de bekendmaking van de vasthouding van verzoeksters echtgenoot van die aard dat zij de aannemelijkheid van het asielrelaas doen ondermijnen. Verzoekster beweert immers dat zij haar zoon pas een maand later op de hoogte bracht van de arrestatie van haar echtgenoot (gehoorverslag T. 24 oktober 2012, p. 23), terwijl haar zoon M. verklaarde dat verzoekster diezelfde avond nog het nieuws aan hem meedeelde (gehoorverslag M. 27 april 2011, p. 4).

Voorts meent de Raad dat de volgende vaststelling de aannemelijkheid van verzoeksters asielrelaas verder ondergraaft: verzoekster houdt tijdens het gehoor bij de commissaris-generaal vol dat zij nooit in Italië is geweest om kleren te kopen met als doel deze door te verkopen, noch een visum heeft aangevraagd of verkregen hiervoor (gehoorverslag T. 24 oktober 2012, p. 11), terwijl haar zoon in zijn gehoren telkens bevestigde dat verzoekster, zijn moeder, *‘met een toeristenvisum kleren ging kopen’* (gehoorverslag M. 27 april 2011, p. 3-4) en dat ze naar Italië was geweest (ibid.; gehoorverslag M. 1 april 2011, p. 9).

Daarnaast overtuigen de verklaringen van verzoekster niet, in die zin dat zij opnieuw de aannemelijkheid van haar asielrelaas ondermijnen, waar zij verklaart dat er slechts tweemaal geld werd opgestuurd en het slechts ging om 6000 roebel (zo'n 150 euro, zie gehoorverslag T., 24 oktober 2012) terwijl haar zoon verklaarde dat hij verschillende malen geld ging afhalen in opdracht van zijn moeder en het om veel grotere bedragen ging (gehoorverslag M. 27 april 2011, p. 9).

De verzoekende partij stelt dat in het gehoorverslag van 24 oktober 2012 vermeld is dat zij bijgestaan werd door een tolk die het Russisch machtig is. De verzoekende partij stelt echter dat de tolk er zowel op het gehoor bij DVZ als bij de commissaris-generaal er niet in slaagde om bepaalde nuances te vertalen.

De Raad stelt vast dat tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal aan de verzoekende partij uitdrukkelijk is gevraagd of zij de tolk begreep en is er ook aangegeven dat eventuele problemen gemeld moeten worden (gehoorverslag T. 24 oktober 2012, p. 1-2). Op het einde van het gehoor werd nogmaals gevraagd of zij de tolk goed begrepen heeft, wat zij bevestigend beantwoordde (ibid. p. 24). De verzoekende partij kreeg bovendien de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken, maar zij heeft naar aanleiding van het gehoor geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor en de uitwisseling tussen de tolk en haarzelf. Het is niet ernstig om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetisch te stellen dat de verklaringen verkeerd vertaald werden. De verzoekende partij toont niet concreet aan dat de verklaringen die zij heeft afgelegd niet of foutief in het gehoorverslag zijn opgenomen.

De verzoekende partij heeft in het kader van deze beroepsprocedure de mogelijkheid om in haar verzoekschrift de door de commissaris-generaal opgeworpen tegenstrijdigheden te weerleggen. Zij doet echter zelfs geen poging om een uitleg in dit verband te geven. De Raad schaart zich dan ook achter het motief van de bestreden beslissing.

Wat de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel betreft, stelt de Raad vast dat dit beginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 24 oktober 2012 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was zij in het gezelschap van een tolk die het Russisch machtig is en heeft zij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op de verslagen van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld. De Raad stelt ook vast en dat er geen essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

Volledigheidshalve wijst de Raad er op dat zij nergens in de bestreden beslissing vaststelt dat er een vergelijking wordt gemaakt tussen verzoekster en een *“model-vluchteling”*.

Indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dan betekent dit louter feit op zich alleen nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS, nr. 172.821 van 27 juni 2007).

Het commissariaat-generaal stelt terecht voorop dat *“de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.”*

De Raad meent dat het *“fair-play”*-beginsel als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat de administratie zich niet van onfatsoenlijke middelen mag bedienen om de burger in het verkrijgen van zijn recht te hinderen door onder meer het achterhouden van relevante gegevens of het verstrekken van onjuiste gegevens, het uitstellen of niet nemen van beslissingen waarbij de burger belang heeft, het toepassen van een vertragingstactiek of het handelen met overdreven spoed. Een schending van het beginsel van de *“fair-play”* doet zich slechts voor als er sprake is van moedwilligheid (RvS 20 mei 2005, nr. 144.744). Verzoeker toont op geen enkele manier aan dat dit in hoofdte van verweerder het geval is.

In zo ver dat de verzoekende partij aanhaalt dat het een essentieel rechtsprincipe is dat kwade trouw nooit wordt vermoed, doch dient bewezen te worden, merkt de Raad op dat de commissaris-generaal zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de asielzoeker. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker. De Commissaris-generaal is niet

verplicht om alle aangebrachte feiten te controleren, zo dit al mogelijk zou zijn en dient evenmin te bewijzen dat de voorgehouden feiten onwaar zijn. Het is de verzoekende partij die door een aannemelijk relaas, achtergrondkennis van haar leefwereld en voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan dient aannemelijk te maken. *In casu* heeft zij hier niet aan voldaan.

Wat de aangevoerde schending van het beginsel van het verbod van willekeur betreft, is de Raad van oordeel dat de verzoekende partij nergens op concrete wijze uiteenzet wat deze schending inhoudt.

Daar waar de verzoekende partij stelt dat vroeger door de VBC geoordeeld werd dat de bevolking van de Kaukasusrepublieken het slachtoffer was van groepsvervolging wijst de Raad op de drastisch gewijzigde situatie in Tsjetsjenië zoals gesteld in de bestreden beslissing.

Wanneer het naar voren gebracht asielrelaas niet aannemelijk is, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève.

Het eerste en tweede middel is niet gegrond.

3.2. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, het *“fair-play”*-beginsel en de motiveringsverplichting en de artikelen 3 en 13 van het EVRM.

Met betrekking tot het *“fair-play”*-beginsel verwijst de Raad naar hetgeen er hierover in het vorige middel werd uiteengezet. Hetzelfde geldt voor de beweerdte schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan de hand van een zogenaamde stereotiepe argumentatie.

De bewering van de verzoekende partij als zou de bestreden beslissing niet vermelden welke de redenen zijn waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op de verzoekende partij. Dit blijkt ook uit de Memorie van Toelichting: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer*, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een *“individuele”* dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoekster enig verband met haar concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109).

Door te verwijzen naar een zelfmoordaanslag op 1 september 2011 en naar algemene mensenrechtenrapporten, zonder deze overigens neer te leggen of nader te bepalen buiten de vermelding van hun ‘algemene bekendheid’, maakt de verzoekende partij de vrees voor willekeurig geweld in hoofde van verzoekster niet aannemelijk. Waar zij stelt dat er geen actueel onderzoek werd gedaan naar de toestand in Tsjetsjenië, meent de Raad dat de landeninformatie die in het administratief dossier zit, is gebaseerd op Cedoca-onderzoek, verricht door een gespecialiseerd ambtenaar, en gebaseerd is op diverse bronnen.

Hoewel de informatiebundel (SRB: *“Russische Federatie/Tsjetsjenië: Veiligheids situatie in Tsjetsjenië”*, 20 juli 2011) waarop de commissaris-generaal zich baseert de lezer inderdaad voorafgaandelijk waarschuwt dat de daarin gemaakte analyses niet beweren exhaustief te zijn wat de situatie van de onderzochte gebieden betreft, wordt er eveneens gesteld dat deze gegevens specifiek werden vergaard teneinde feitelijke en contextuele informatie te bieden voor de behandeling van de individuele asielaanvragen. Deze SRB werd, vanuit een onafhankelijk perspectief, geredigeerd met behulp van zorgvuldig geselecteerde publieke informatie, waarbij de gebruikte bronnen aan een onderlinge toetsing werden onderworpen. De verzoekende partij stelt weliswaar dat de in het rapport vermelde conclusies achterhaald zijn, maar slaagt er niet in om op concrete wijze toe te lichten waarom dit het geval zou zijn.

Waar de verzoekende partij de schending van artikel 13 van het EVRM aanvoert, wijst de Raad erop dat artikel 13 EVRM voorziet dat iedereen wiens rechten en vrijheden die in het verdrag zijn vermeld geschonden zijn, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie. Los van de vraag of er enige inbreuk werd begaan ten aanzien van de rechten en vrijheden van de verzoekende partij, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissingen voor te leggen aan de Raad en zijn middelen aan te voeren, zodat niet kan worden ingezien in welke mate artikel 13 EVRM zou kunnen geschonden zijn.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient het volgende te worden opgemerkt. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De verzoekster geeft niet aan welke ruimere aspecten van artikel 3 van het EVRM in vergelijking met artikel 48/4, §2, van de vreemdelingenwet ten onrechte buiten beschouwing zijn gebleven (R.v.St. 11 mei 2012, toelaatbaarheid, nr. 8472). Geenszins wordt door verzoeker aangetoond op welke manier de bestreden beslissing een inbreuk maakt op artikel 3 EVRM.

De verzoekende partij brengt derhalve geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier blijkt niet dat er een situatie is die een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict is. Er is actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 15, sub c, van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende beschermingen, zoals overwogen door het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ) in zijn arrest van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, overweging 43, <http://curia.europa.eu>).

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS